

om medicintilskud; det var for øvrigt i Lands-
tingssalen. På det tidspunkt gav flere af Folke-
tingets partier og sågar ministeren selv udtryk
for, at man naturligvis vil fremme et system, der
hjælper patienterne i højere grad, end tilfældet
er i dag.

Fremskridtspartiet mener naturligvis, at de
patienter, der har behov for hjælp, skal hjælpes.
Men vi ser altså en regering, der åbenbart ikke
aner, hvad den vil. Regeringen og forligspartier-
ne har som bekendt nedsat et medicinudvalg,
der inden årets udgang skal komme med et for-
slag til ændringer i medicintilskuddet. Det, der
nu sker, er, at man laver nogle hovsaløsninger,
der end ikke er nødvendige. Vi ser altså endnu
en gang en regering, der ikke aner, hvad den vil.
Hvorfor nedsætter man et medicinudvalg, når
man alligevel ikke gider vente på, hvad der
kommer ud af det arbejde?

Dette hasteforslag om medicintilskud og pris-
stop er vi i Fremskridtspartiet absolut ikke til-
hængere af, og vi må på det skarpeste tage
afstand fra det. Det, vi alle forstår, er, at der nu
har været forhandlinger med medicinalindustri-
en om en aftale, og at industrien klart havde
fremlagt et forslag, der gav de penge, som for-
ligspartierne havde afsat på finansloven. Et af
forligspartierne var CD. Nu ser vi altså, at rege-
ringen med fru Birte Weiss i spidsen løber fra en
aftale med CD, der åbenbart er indgået, før CD
forlod regeringen.

Aftalen, som den fremstår i dagspressen,
tyder på, at CD gik med til dette her forlig, fordi
det fremgik af aftalen, at besparelserne på medi-
cintilskuddene forudsatte en forhandlingsløs-
ning med medicinalindustrien, og det synes jeg
var ret fornuftigt. Men man har åbenbart ingen
skam i livet fra regeringens side, og jeg er efter-
hånden af den overbevisning, at det er de ven-
streorienterede partier, altså Enhedslisten og SF,
der står bag det, der er sket, hvilket vi også kun-
ne høre her under debatten.

Man har altså lavet en strategi for, at man
ikke kunne nå det inden den 1. april. Man er
gået sent i gang med forhandlingerne, og så har
man ikke kunnet nå at få en aftale inden den 1.
april. Man har ikke ønsket at sætte sig til bordet,
man har ikke ønsket at forhandle, man har simp-
elt hen lavet nøl.

Vi er naturligvis ikke tilhængere af dette for-
slag. Vi synes, at det er noget hastværk, for når
man allerede i december måned har fået hen-
vendelsen fra medicinalindustrien, så burde
man have sat sig til bordet i ordentlig tid og

fundet en løsning. Vi synes, det er og bliver
noget makværk, som på visse områder kun er
med til at at fordyre priserne for patienterne. Og
det er vel ikke meningen med det.

Jeg gik selv til læge i går, og lægen sagde:
Jamen så er det bare en minus G-ordning. Og
det har vi også hørt fra lægernes organisationer.
Det er det, man bliver opfordret til. Man skriver
minus G, og så er man lige vidt.

Hvorfor gør man sig ikke den ulejlighed, at
man sætter sig ned? Jeg troede oprigtig talt, at
ministeren regnede med at få et forlig og gerne
ville have et forlig eller en forhandlingsløsning
på plads med medicinalindustrien her i søn-
dags, men jeg må også erkende, at sådan som
jeg opfatter den strategi, der er kørt hidtil, er det
en revolverpolitik. Man kunne enten tage det
eller lade være – take it or leave it – og det synes
jeg er en uforskammet opførsel over for en
medicinalindustri, der gerne vil være med til at
spare de 150 mio. kr.

Jeg synes virkelig, at man burde have strengt
sig an for at få en forhandlingsløsning. Kunne
det ikke lade sig gøre, så kunne man i hvert fald,
som den konservative ordfører var inde på,
have forlænget aftalen, indtil der lå noget fra
Medicinudvalget, således at vi kunne kigge på
det samlet for at se: Hvad er den bedst mulige
løsning?

Der skal ikke herske tvivl om, at den bedste
løsning for os vil være, at vi ligesom får taget
hul på bylden og får en liberalisering af hele
området, men det er en anden debat, vi kan tage
en anden gang.

Men på nuværende tidspunkt ville det have
været bedst at forlænge aftalen og så kigge på
de resultater, som sidst på året vil foreligge fra
Medicinudvalget.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Danmark er et land, der i høj grad er baseret på
aftaler. Det tror jeg vi skal være glade for. Der-
for synes jeg, det er lige groft nok, når hr. Køpke
Christensen står her og siger, at man på ingen
måde har forsøgt at få en aftale i hus. Det er vist
ikke på mange områder, man har været så vel-
villig, når man har forhandlet, og hvor den ene
aftalepartner så har sagt nej tak, hvorefter man
er nødt til at gøre noget.

Man er nødt til at gøre noget, for der er ingen
tvivl om, at får vi ikke en aftale, får vi nogle
prisstigninger, som vil komme til at gå ud over
forbrugerne. Når man så tager initiativ til at